

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/80/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113204694
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2113204694.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Jána Mihala v právnych veciach žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, zast. splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o 1/ 617,56 eur, 2/ 565 eur, 3/ 1.115,44 eur, 4/ 894,17 eur, 5/ 1.499,08 eur a 6/ 2.388,95 eur, o odvolaniach žalobkyne proti rozsudkom Okresného súdu Trnava z 19. decembra 2013 č. k. 8C/166/2013-36, zo 16. decembra 2013 č. k. 8C/170/2013-30, z 18. marca 2014 č. k. 16C/164/2013-41, zo 17. marca 2014 č. k. 8C/154/2013-30, zo 6. mája 2014 č. k. 19C/96/2013-44 a z 5. marca 2014 č. k. 19C/200/2013-35 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnuté rozsudky súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Súdu prvého stupňa nariaďuje vykonanie opravy úvodnej časti rozsudku vo veci sp. zn. 8C/166/2013 doplnením tam označenia sudkyne.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Všetkými napadnutými rozsudkami, označenými v úvodnej časti tohto rozsudku odvolacieho súdu, súd prvého stupňa I. zamietol žaloby, ktorými sa žalobkyňa na žalovanej domáhala (okrem náhrady trov konania) zaplataenia majetkovej škody (v poradí rozsudkov a takto i konaní súdu prvého stupňa zhora sumami 175 eur, 125, 175 eur, 745,14 eur, 1.249,23 eur a 1.990,79 eur) a nemajetkovej ujmy (tu sumami 442,56 eur, 440 eur, 940,44 eur, 149,03 eur, 249,85 eur a 398,06 eur) a II. žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutia vo veci samej (o žalobách založených na tvrdenom nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Senica v exekučných konaniach ním vedených pod sp. zn. 4Er/332/2003, 10Er/542/2010, 8Er/227/2003, 10Er/26/2011, 8Er/261/2010 a 6Er/552/2010 s následným vyvodzovaním z toho zodpovednosti štátu) právne odôvodnil ust. § 3 ods. 1 písm. d/ a 2, § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 a 2 a § 19 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej tiež len „zodpovednostný zákon“) v znení platnom a účinnom ku dňu rozhodnutia o zmene exekútora (vo veci sp. zn. 8C/166/2013, ďalej tiež „prvá vec“), ku dňu začatia exekučného konania (vo veci sp. zn. 8C/170/2013, ďalej tiež „druhá vec“), resp. ku dňu zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia (vo veciach sp. zn. 16C/164/2013 /?/, 8C/154/2013, 19C/96/2013 a 19C/200/2013, ďalej tiež „tretia, štvrtá, piata a šiesta vec“) a § 41 ods. 2 písm. d/ a i/, § 44 ods. 2 a 5 a § 240 ods. 1 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučného poriadku/ v znení neskorších zmien a doplnení), resp. časťou z takýchto ustanovení (podľa toho, o ktorej z vyššie spomínaných 6 vecí je reč). Vecne mal vo všetkých prípadoch za to, že v žalobkyňou označených konaniach Okresného súdu Senica nešlo

konštatovať nesprávny úradný postup súdu. V prvej a v tretej veci mal byť tvrdený prieťah spôsobený neskorším rozhodnutím o návrhu na zmenu exekútora, v oboch týchto prípadoch však exekučné konanie začalo pred účinnosťou novelizácie E. p., zanášajúcej do zákona lehotu na rozhodnutie o takomto návrhu a podľa prechodného ustanovenia § 238 ods. 1 E. p. bolo konanie potrebné dokončiť podľa úpravy pôvodnej. Vo všetkých ostatných veciach potom došlo k zisteniu rozporu exekučného titulu so zákonom a preto aj k zamietnutiu žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (v druhej veci inak len čiastočne - pozn. odvolacieho súdu) a v takomto prípade podľa súdu prvého stupňa nemalo význam, že rozhodnutie bolo vydané až po uplynutí 15 dní od doručenia žiadosti, pokiaľ E. p. ustanovil lehotu len pre prípad nezistenia rozporu titulu so zákonom (o aký tu nešlo, resp. v už zmieňovanej druhej veci šlo o prípad titulu, ktorého exekúcia prichádzala do úvahy iba sčasti). Vo všetkých veciach potom konštatované bolo tiež nevykonanie žiadneho sťažnostného či disciplinárneho konania alebo konania pred Ústavným súdom SR (resp. Európskym súdom pre ľudské práva, ďalej tiež „ESLP“), ktorého výsledkom by bolo konštatovanie prieťahov, čo rovnako bránilo úspechu žaloby, podobne ako neunesenie žalobkyňou dôkazného bremena na preukázanie skutočnej škody; argumentoval napokon okresný súd, ktorý rozhodnutia o trovách konania odôvodnil právne len paušálnymi odkazmi na § 142 ods. 1 (v nepárnych veciach zhora), resp. § 151 ods. 3 (v párných) O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne úspechom žalovanej, ktorá ale náhradu nepožadovala a ani nepreukázala, žeby jej trov konania vôbec vznikli.

Proti všetkým takýmto rozsudkom podala v celom rozsahu včas odvolania iba žalobkyňa a navrhla ich zrušiť a veci vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že postupom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, ďalej že okresný súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a tiež, že neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonaním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ O. s. p.). Súd prvého stupňa podľa nej rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou (obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z.), hoci interpretácia hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti aj založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti aj po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, nie je možná. Uplatnením opačného názoru *de iure* aj *de facto* došlo k aplikácii princípu priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súdu prvého stupňa tiež vytkla, že vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkovi nevznikol stav právnej neistoty a len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol návrh na znalecké dokazovanie (čím jej znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku a rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave). Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy *de lege ferenda* sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie, pričom súd prvého stupňa svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru ESLP (ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase). Zodpovednosť štátu podľa uvedenej judikatúry vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, keď je to najmä štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k právu na prerokovanie veci v primeranej lehote.

Žalovaná v žiadnom z takto začatých odvolacích konaní odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal (potom, čo uznesením z 29. júla 2014 č. k. 10Co/80/2014-55, 10 Co/180/2014, 10Co/182/2014, 10Co/238/2014, 10Co/267/2014 a 10Co/274/2014 spojil pôvodne samostatne vedené veci na spoločné konanie, vedené naďalej pod spisovou značkou prvého z takýchto odvolacích konaní) podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolaní všetky veci ako celok (pretože vo všetkých prípadoch od rozhodnutia vo veci samej bolo závislým i rozhodnutie o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo o prejednanie /aj/ veci samej, popri tom však nie o prípad, v ktorom by bolo nutným prejednanie veci na pojednávaní odvolacieho súdu, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal veci nemajúce charakter drobných sporov na pojednávaní, v prípade sporov drobných sa pojednávanie nevyžadovalo a v žiadnej z druhovo totožných vecí nešlo o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania ani o prípad, v ktorom by si pojednávanie vyžadoval dôležitý verejný záujem), pričom

dospel k záveru, že napadnuté rozsudky treba navzdory námietkam žalobkyne považovať za vecne správne (keď súd prvého stupňa v miere postačujúcej pre jeho rozhodnutia zistil skutkový stav a vec tiež správne - nech aj z pohľadu argumentácie čiastočne pochybne - posúdil po právnej stránke).

V časti z pohľadu udržateľnosti rozhodnutí napadnutými rozsudkami rozhodujúcej (teda u konštatovania neexistencie nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Senica v exekučných konaniach predstavujúcich základ žalôb žalobkyne v prejednávanej veci) totiž odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s argumentáciou, použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutí (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnení všetkých šiestich napadnutých rozsudkov). U dôvodov predstretých okresným súdom dostatočne jasne a tiež objektívne presvedčivo (samozrejme bez ambície presvedčiť kohokoľvek, najmä nie niekoho s celkom jednoznačným záujmom na inom výsledku konania) by tak zásadne postačovalo (s výnimkou pustenía sa súdu prvého stupňa do úvah na tému, kedy možno nečinnosť súdu považovať za priet'ah) i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vysporiadať sa aj s tzv. odvolacími námietkami a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvého stupňa doplní (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) nasledovné :

Časť námietok, urobených súčasťou odvolania proti rozsudku v prejednávanej veci, nemohla obstať pre ich nepatričnosť a na ďalšiu časť z nich nešlo dosť dobre reagovať pre ich len najvšeobecnejšie možné uplatnenie, pri ktorom síce voči úvahám odvolávajúcej sa žalobkyne zásadne nešlo nič namietat' (a ani s nimi polemizovať), práve prílišná všeobecnosť výhrad a nemožnosť ich vzťahnutia aj na prípad v tejto konkrétnej veci však bránili konštatovaniu, žeby súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní či tomuto predchádzajúcom postupe naozaj konal v rozpore s požiadavkami na spravodlivé súdne konanie. Nepatričnými boli pritom najmä námietky týkajúce sa údajného nenáležitého použitia novelizovaného znenia ustanovenia § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona, kde žalobkyňa buď pre zjavné paušálne uplatnenie rovnakých odvolacích dôvodov ako vo všetkých ostatných tunajšiemu súdu známých druhovo totožných konaniach za účasti rovnakých účastníčok, v ktorých žalobkyňa z prejednávanej veci takmer identickými žalobami aj na ne nadväzujúcimi podaniami bez preháňania zaplavuje súdy (čo sa inak týkalo prakticky celého odvolania), pre nevenovanie náležitej pozornosti odôvodneniu rozsudkov podrobených odvolaciemu prieskumu alebo z oboch takýchto príčin muselo uniknúť, že súd prvého stupňa v žiadnej z tu diskutovaných vecí ustanovením § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení zákona č. 412/2012 Z. z. vôbec neargumentoval (v tejto súv. por. i písomné vyhotovenia všetkých šiestich rozsudkov na č. I. 36 - 46 spisu v prvej veci, č. I. 30 - 39 vo veci druhej, č. I. 41 - 51 v tretej veci, č. I. 30 - 40 v štvrtej, č. I. 44 - 54 v piatej a č. I. 35 - 45 v šiestej; § 9 ods. 2 zodpovednostného zákona v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2012 a po takomto čase a tiež čl. I bod 8 a čl. II zákona č. 412/2012 Z. z.). Bez právneho významu tu pritom je, či úprava skoršia (citovaná v odôvodneniach všetkých šiestich napadnutých rozsudkov) bola interpretovaná spôsobom zodpovedajúcim neskôr uzákonenému (novelizovanému) zneniu, alebo inak, pretože v takomto prípade šlo o legitímne rozhodnutie sa pre jednu z oboch do úvahy prichádzajúcich interpretácií. Z tých je tou prvou tá, podľa ktorej pravidlá výslovne vyjadrené až neskorším znením zákona bolo treba (hoc aj len za pomoci výkladu) za súčasť právneho poriadku považovať i predtým, než sa tak stalo; druhou potom presný opak (zjavne preferovaný i žalobkyňou), čiže uzavretie, že skorší nedostatok konkrétnejšej a až neskôr precizovanej úpravy tu má byť vykladaný práve tak, že pred jej prijatím platil presný opak neskôr uzákoneného. I keď práve tu sa javil názor súdu prvého stupňa dosť ťažko obhájitelný (to, že žiaden z potenciálne na to povolaných orgánov nekonštatoval priet'ah a takto ani nesprávny úradný postup, neznamená, že k nim nedošlo), na správnosť rozhodnutí napadnutými rozsudkami to (z dôvodov priblížených neskôr) vplyv nemalo. Pokiaľ šlo o ostatné výhrady, namietané úvahy o nevysvetlení názoru, podľa ktorého účastníkom (zrejme exekučných konaní, tvoriacich podklad nárokov uplatňovaných najskôr v samo-statných konaniach na súde prvého stupňa a t. č. v spoločnom odvolacom konaní v prejednávanej veci) nevznikol stav právnej neistoty, neboli v prejednávanej veci relevantnými (i tu z dôvodov uvedených neskôr) a to isté platilo aj v prípade námietky údajnou nesprávnosťou odmietnutia návrhu na tzv. znalecké dokazovanie (ktoré môže byť namieste až vtedy, ak nemožno mať pochybnosti o existencii žalobou uplatneného práva, pričom akceptovanie opačného názoru by privodilo nehospodárne postupy súdov a neúmerne predražovanie súdnych konaní, v ktorých by vykonané dôkazy nemohli na jednoznačnom výsledku konania nič zmeniť). Aj povinnosť (štátov všeobecne i Slovenskej republiky osobitne) garantovať právo účastníkov súdnych konaní na spravodlivé súdne konanie a v jeho rámci tiež právo na rozhodnutie v primeranej lehote tu nepochybne je, žalobkyňa však pri zápalistom boji za jej práva zrejme uniklo, že podmienky realizácie

takýchto práv na vnútroštátnej úrovni určujú zákony a z tých práve ten pre rozhodnutie v prejednávanej veci kľúčový spôsobom podsúvaným odvolateľkou vyložiť nešlo.

Podľa čl. I § 44 ods. 2 E. p. (v znení rozhodnom aj pre exekučné konania tvoriace základ pre nároky uplatnené žalobami v prejednávanej veci) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Podľa odseku 5 vety prvej rovnakého paragrafu aj zákona (v znení platnom a účinnom do 31. augusta 2005 vrátane, v tejto súv. pre prípad záujmu por. čl. II body 46 - 48 a čl. VIII zákona č. 341/2005 Z. z.) ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Podľa čl. I § 44 ods. 7 a 8 vety prvej E. p. v znení zákona č. 341/2005 Z. z. (účinného od 1. septembra 2005) oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora, súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora a v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 7 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený.

Podľa čl. I § 238 ods. 1 E. p. (inak ustanovenia uvedeného nadpisom „Prechodné a záverečné ustanovenia účinné od 1. septembra 2005) konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak a podľa odseku 2 práve citovaného paragrafu ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 (rozumej práve vypočítané paragrafy E. p. v znení čl. II zákona č. 341/2005 Z. z. - pozn. odvolacieho súdu) sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Prvé z práve odcitovaných ustanovení je tým, z čoho musí byť každému celkom zjavné práve to, čo správne vyvodil aj súd prvého stupňa v druhej, štvrtej, piatej i šiestej veci a síce, že zákonodarca v procese rozhodovania exekučného súdu o tom, či súdnym exekútorom požadované poverenie na vykonanie exekúcie tomuto udelí, alebo nie, ustanovil lehotu 15 dní od doručenia žiadosti výlučne pre prípady nezistenia rozporu žiadosti, návrhu ani exekučného titulu so zákonom a následného udelenia poverenia (predstavujúceho logický následok nedostatku zistenia zákonom definovaného rozporu). V opačnom prípade, teda vtedy, ak sa rozpor so zákonom zistí (žalobkyni z prejednávanej veci je pritom zaiste známy ten záver tunajšieho súdu z iných druhovo totožných vecí, podľa ktorého nezistenie rozporu sa musí týkať všetkých troch v zákone uvedených písomností, preskúmaných v procese rozhodovania o udelení, resp. neudelení poverenia a naopak zistenie postačuje už i u jednej z nich), lehota ustanovená nie je. Takýto odchylný prístup je tu evidentne najmä preto, že protikladom poverenia (ktoré formálne nemá charakter rozhodnutia súdu a nemožno proti nemu brojiť ani žiadnym opravným prostriedkom) je uznesenie (rozhodnutie) s možnosťou jeho vydania spravidla až po obstaraní si súdom spoľahlivého podkladu pre potvrdenie záveru o prípadnom rozpore či už žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu (nezriedka inak všetkých troch takýchto listín či prinajmenšom dvoch z nich) so zákonom. Obstaranie toho, čo v konkrétnej veci má za takýto podklad poslúžiť (a čím v čase doručenia mu žiadosti o poverenie obvykle exekučný súd ešte nedisponuje) a i jeho náležité vyhodnotenie si žiada určitý čas a z pohľadu časového aspektu súhrnu takýchto aktivít lehotu 15 dní zjavne nemožno považovať za postačujúcu (čo je mimo akúkoľvek pochybnosť tiež dôvod, pre ktorý sa zákonodarca jej uzákoneniu v tomto prípade vyhol a to, či tak urobil s vedomím možných obštrukcií pri získavaní exekučným súdom požadovaných listín, alebo bez takéhoto vedomia, bolo bez právneho významu). Kým teda predbežný záver o nedostatku dôvodov z čohokoľvek usudzovať na rozpor (nesúlady) exekučného titulu, návrhu na začatie exekučného konania alebo žiadosti exekútora o poverenie veľí s udelením poverenia neatáľť a zákonom ustanovená lehota je tu práve za takýmto účelom, opačný predbežný záver je potrebné si verifikovať alebo prinajmenšom argumentačne solídne vypodložiť a práve preto nemožno vydanie uznesenia zamietajúceho žiadosť o poverenie „uponáhľť“. Zaiste by sa síce dalo namietat, že ak súd lehotu na udelenie poverenia nedodrží, ostane mu v záujme predídania prípadnej dôvodnej sťažnosti na prietahy a ďalším na to nadväzujúcim nárokom už len druhá zákonom predpokladaná možnosť (rozhodnúť zamietnutím žiadosti o poverenie), v tomto smere však rozhodujúcim môže byť iba to, 1. či tzv. exekučný spis súdu v čase plynutia lehoty na udelenie poverenia obsahoval podklady pre

pozitívne aj negatívne vybavenie žiadosti a 2. ako bolo napokon o žiadosti rozhodnuté. K prvej z týchto skutočností platí, že ak spis podklady pre jedno i druhé možné naloženie so žiadosťou neobsahuje, stále je priestor pre ich zadovažovanie; k druhej potom to, že zamietnutie žiadosti o poverenie, ku ktorého zvráteniu zákonom predpokladaným spôsobom (v odvolacom alebo inom oprávnom konaní) nedošlo, je praktickým svedectvom legitimity postupu spočívajúceho v prekročení lehoty určenej na udelenie poverenia.

S prihliadnutím k istej špecifičnosti druhej veci (v ktorej malo tvrdený nesprávny úradný postup založiť len čiastočné zamietnutie žiadosti o poverenie v kombinácii so „zvyškovým“ udelením poverenia, ku ktorému však došlo až súbežne s čiastočným zamietnutím žiadosti a takto až po uplynutí lehoty uvedenej v čl. I § 44 ods. 2 E. p.) je pritom vyššie podané závery žiadúce doplniť i v tom smere, že nedodržanie zákonnej lehoty na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie za nesprávny úradný postup nemožno považovať vtedy, ak výsledkom predbežnej úvahy exekučného súdu o súladnosti návrhu, žiadosti alebo titulu so zákonom je podozrenie o čo i len čiastočnom nesúlade niektorej (alebo aj viacerých) z nich. V takýchto prípadoch totiž nutné je vážiť i riziká a práva potenciálne porušiteľné dodržaním lehoty za každú cenu na jednej strane a jej nedodržaním na strane druhej, ako aj to, že zákonodarca k uzákoneniu viacerých lehôt na úkony súdov pristúpil bez dostatku praktickej vedomosti o tom, čo všetko je pre rozhodnutie sa súdu správne potrebné vedieť (zistiť) a do tretice tiež to, že nie vždy je rozpor návrhu na vykonanie exekúcie, žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie či exekučného titulu so zákonom tak zjavný, aby ho šlo identifikovať a aj ustáliť už v 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti súdu a aby zároveň v prípadoch len čiastočného nesúladu šlo v rovnakom časovom horizonte odlíšiť i časti nesúlalom trpiace od tých, ktoré naopak takto postihnuté nie sú. To priamo súvisí s nevyhnutnosťou trvania na tom, aby sa a/ prípadné zamietnutie žiadosti o poverenie týkalo všetkého, čo by mohlo viesť k vykonaniu exekúcie v rozpore so zákonom, b/ minimalizoval (či ešte lepšie celkom eliminoval) jav udeľovania poverení na vykonanie takých exekúcií, ktoré bude potrebné následne zastavovať z iných dôvodov než preto, že pre taký postup rozhodol sám oprávnený a c/ postup exekučného súdu pri zistení čiastočného nesúladu niektorého z podkladov na vykonanie exekúcie so zákonom obmedzil na jedno uznesenie zamietajúce žiadosť o poverenie (pokrývajúce všetky nedostatky návrhu, žiadosti alebo exekučného titulu) a na tzv. zvyškové poverenie. Z ostatného práve uvedeného logicky musí vyplývať aj to, že pri nemožnosti udelenia poverenia tak, aby zodpovedalo celej požiadavke vyjadrenej v návrhu, resp. celému obsahu exekučného titulu, nemôže byť nesprávnym postupom to, že k udeleniu poverenia dôjde až potom, čo súd ustáli rozsah, v ktorom je udelenie poverenia vylúčené a takto k udeleniu tzv. zvyškového poverenia pristúpi až súbežne so zamietnutím žiadosti tam, kde by opak znamenal porušenie hierarchicky vyššie ležiaceho (závažnejšieho) právom chráneného záujmu (než akým je právo obdržať výsledok rozhodovacej činnosti súdu v lehote prakticky nanútenej súdom iným orgánom verejnej moci).

V prípade ustanovení čl. I § 44 ods. 5 E. p. v znení účinnom do 31. augusta 2005 vrátane a čl. I § 44 ods. 7 a 8 a § 238 ods. 1 E. p. po takomto čase potom ide o situáciu líšiacu sa od procesu (ne)udeľovania poverení len tým, že skoršia úprava tu žiadnu lehotu na ktorúkoľvek z možných rozhodnutí (na vyhovieť žiadosti o zmenu exekútora ani na nevyhovenie takejto žiadosti) neustanovovala a tá novšia tak naopak urobila, avšak aj ona len pri kladnom rozhodnutí o návrhu oprávneného. To treba vyvodiť nielen jednoduchým jazykovým výkladom ust. čl. I § 44 ods. 7 E. p., podľa ktorého sa v 30-dňovej lehote od doručenia návrhu má rozhodnúť o zmene (čiže o jej uskutočnení a nie i neuskutočnení), ale tiež logickým a aj systematickým výkladom takéhoto ustanovenia, v spojitosti s naň bezprostredne nadväzujúcim ustanovením čl. I § 44 ods. 8 vety prvej E. p. v príslušnom znení, keďže tu súčasťou rozhodnutia „o zmene“ má byť aj poverenie exekútora a nadväzovať naň má postúpenie veci s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený (čo obsahovo vylučuje, aby taký postup prichádzal do úvahy vtedy, ak sa súd rozhodne návrhu oprávneného nevyhovieť a pôvodného exekútora nevymeniť). Odhliadajúc od nenáležitej pozornosti venovanej konštrukcii novej úpravy, ktorej jednotlivé časti sú rozpornými čo do času, v ktorom môže k zmene exekútora dôjsť (nakoľko odsek 7 tento postup pripúšťa kedykoľvek v priebehu exekučného konania, teda zrejme i pred udelením poverenia, kým mechanizmus predpokladaný odsekom 8 nie je využiteľným skôr, než dôjde k udeleniu poverenia exekútorovi majúcejmu byť podľa návrhu oprávneného zamenenému iným a aj tu si podľa všetkého nejde pomôcť inak, než logickým a systematickým výkladom úpravy, v ktorej zaradenie odsekov o zmene exekútora až za tie o udelení poverenia nasvedčuje nutnosti pripúšťať spomínaný postup až potom, čo exekučné konanie v užšom slova zmysle udelením poverenia dospeje do štádia už rozbehnutej exekúcie), však súd prvého stupňa v prvej i tretej veci najmä celkom korektne a aj jediným

možným spôsobom vyložil tiež prechodné ustanovenie čl. I § 238 ods. 1 E. p. zakotvujúce, že exekučné konania začaté pred 1. septembrom 2005 (o aké šlo aj v týchto dvoch veciach) sa až na výnimky vypočítané v čl. I § 238 ods. 2 E. p. (medzi ktorými ale rozhodovanie o zmene exekútora chýba) dokončia podľa práva platného pred takýmto časom (čiže podľa práva v diskutovanej súvislosti neobsahujúceho žiadnu lehotu). Toto prechodné ustanovenie dopadá nielen na také návrhy na zmenu exekútorov podané pred 1. septembrom 2005, u ktorých by z novým právom predpokladanej lehoty mohla po 1. septembri 2005 uplynúť už len časť a návrhy podané viac ako 30 dní pred 1. septembrom 2005 (u ktorých by nová úprava nemohla byť aplikovateľnou vôbec), ale i na všetky neskoršie návrhy (rozumej tie, u ktorých je bez ohľadu na čas ich urobenia rozhodujúcim len to, že boli podané v exekučnom konaní začatom do 31. augusta 2005 vrátane).

Zo všetkých dosiaľ uvedených dôvodov a až na tvrdený dôvod spočívajúci v nutnosti ustálenia nesprávneho úradného postupu súdu v konaní o sťažnosti, v disciplinárnom konaní, v konaní pred ústavným súdom alebo v konaní pred ESLP i z dôvodov uvádzaných súdom prvého stupňa preto žiadnej zo žalôb žalobkyne nešlo priznať vecný úspech, keďže tu súd prvého stupňa predovšetkým správne posúdil otázku existencie (či presnejšie neexistencie) prvého z atribútov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorým je v tomto prípade postup súdu považovateľný za nesprávny úradný postup. Ak už tento atribút chýbal, bezpredmetné bolo zaoberanie sa prípadnou existenciou tých ďalších, pretože by to na bezzákladnosti žalôb o náhradu škody a nemajetkovej ujmy z takéhoto dôvodu (všetkých šiestich) nemohlo absolútne nič zmeniť.

Odvolací súd preto napadnuté rozsudky súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutí o trovách konania, ktoré síce len v presnej polovici z celkového počtu rozsudkov boli odôvodnené (nech aj tam pomerne stroho) ustanovením procesného práva vyjadrujúcim zásadu zodpovednosti za úspech (§ 142 ods. 1 O. s. p.); keďže však plne úspešná žalovaná proti žiadnemu z rozsudkov (v časti trov konania) nepodala odvolanie (a tým sa procesného práva na náhradu prípadných jej vzniknutých trov ktoréhokoľvek z konaní s konečnou platnosťou vzdala), iné rozhodnutie, než nepriznanie náhrady žalovanej tu ani nebolo možným.

V prvom z takto skončených konaní však podľa § 222 ods. 3 a § 164 O. s. p. bolo potrebné nariadiť súdu vykonanie opravy tej zrejmej nesprávnosti v úvodnej časti jeho rozsudku, v dôsledku ktorej sa tam nedostalo označenie vec prejednávajúcej aj rozhodujúcej sudkyne (ako jedna zo zákonom ustanovených náležitostí tzv. záhlavia rozsudku, v tejto súv. por. i § 157 ods. 1 O. s. p.).

V takto skončenom odvolacom konaní bola úspešná žalovaná a bola to tak ona, komu podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo aj právo na náhradu trov odvolacieho konania. Táto účastníčka však rovnako ako vo všetkých samostatne vedených konaniach na súde prvého stupňa nepodala návrh na priznanie jej náhrady trov (hoci ide o nutnú procesnú podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) a ak sa ani zo spisu vznik žiadnych trov žalovanej v odvolacom konaní nepodával, rozhodnúť šlo aj tu iba nepriznaním náhrady.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.